

Déu n'hi do, de coses que hi ha per tafanejar, regatejar, comprar i salvar de l'oblit. També es fa a Vilablareix. Objectes que fa vint anys haurien estat enviats a fer punyetes —de fet, potser per això són allà— són ara motiu de recerca, d'interès i cobejança. No hi ha com un bon canvi de paradigma per valorar allò que la generació anterior rebutjà. Quin gran mestre, el temps...

El que menjarem | No solament a Girona ciutat s'ofereixen mostres gastronòmiques al carrer. Els pobles del Gironès —alguns, ja fa temps— van apuntant-se a la tendència. Modestament, però amb ganes. Embotits, cerques artesanals, arrossos, bolets, cuina tradicional... És un pas més per entendre, conèixer i recuperar les nostres pròpies possibilitats en aquest camp. Els pecats del *fast food*, sortosament, van quedant enrere, i les petites fires al carrer compleixen la seva funció i atreuen visitants any rere any. El *delectare et docere* dels clàssics, entès com a objectiu i funció de les arts —no pas de les mamaratxades—, està fent-se un lloc en la cultura gastronòmica. I sense estrellar-se.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Tres activitats | A vegades el meu nebot l'encerta, però la manera que té d'endinyar-ho pel brot gros i fer passar bou per bèstia grossa fa que més que un home enraonat sembli un busca-raons. Fa poc em diu que Banyoles, culturalment parlant, és un poble del segle XIX: sardanes, exposicions de pessebres, pastorets, els millors capellans del país (Josep Pla *dixit*)... Jo li replico: el TEL, el cine-club, el Tint... «Sí, però això teu és de la dècada dels setanta; el que jo et dic, tret dels capellans, encara és vigent avui dia. I quan fan una cosa poc habitual, trien els correfocs!»:

1) La Federació de diables i dimonis de Catalunya i Gàrgoles de Foc i l'Ajuntament de Banyoles van organit-

DANI VIVERN

>> *Arròs negre, en una de les mostres de cuina popular al Gironès.*

zar conjuntament, amb el suport de la Generalitat i la Diputació de Girona, la IV Fira del Món del Foc. L'èxit de participació —unes 1.400 persones— i de públic va ser notable. La Tronada, que ha sortit per primera vegada de Reus, i la patum infantil de Berga són dues de les 30 activitats que es van viure pels carrers de la ciutat. Música, cercaviles, correfocs, espectacles, castells i sardanes... «Sardanes», afegeix el meu nebot.

Jo li vaig recordar dues activitats ben diferents:

2) Es va celebrar la sisena edició de L'Estrany (Festival de Música Insòlita i Electrònica de Banyoles) amb actuacions, entre d'altres, de Throwing Snow, Lost Twin, Xtrngr, Tribase, Tias&Waitin Tom, DjDer, Dj. Ikonika, Drums of Death, Illum Shpere, Wooky and Videocrazt i Sunny Graves. Algunes actuacions musicals es fusionen amb actuacions de *street art*, exposicions fotogràfiques o mostres gastronòmiques. També es van organitzar tallers infantils. «Llàstima que plogués», etziba el meu nebot.

3) El parc de Can Sisó de Banyoles va acollir un campionat de *street workout*, una nova disciplina esportiva a l'aire lliure, en què els atletes realitzen acrobàcies utilitzant parcs de salut i mobiliari urbà. Des de fa poc, Banyoles

compta amb un club, Bar Gladiators, que el practica amb regularitat en un espai habilitat per l'Ajuntament. Es realitzaren batalles un contra un de dos minuts de durada, i els guanyadors passaven rondes fins arribar a la final.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Coll d'Ares, via oblidada | 1 d'agost de 1964: obertura del pas fronterer de Coll d'Ares. 30 anys abans s'havien iniciat els treballs per traçar una carretera que unís les poblacions de Camprodon i Prats de Molló, però la irrupció de la guerra va avortar el projecte. A la dècada dels seixanta, a l'època de l'incipient *boom* turístic, i com que l'accés pel Pertús a la Jonquera no engolia la corrua de cotxes, la carretera de Coll d'Ares va ser una via molt concorreguda, amb una repercussió molt positiva per a la vall camprodonina. Tenim Vallespir a tocar, però els pocs quilòmetres que ens separen del pintorescos poblets francesos són, avui dia, molt poc transitats. Aquests paratges agrestes, d'una bellesa innegable,

encara serven el record d'aquella marea humana que fugia de l'horror a les acaballes de la Guerra Civil.

Els carrers perduts | El dissabte 2 d'agost, a dos quarts de nou del matí, en un ple extraordinari, amb absència dels components d'ERC i desestimades les al·legacions del PSC, es va aprovar el projecte de millora urbana de «El Pla». Sens dubte la urbanització del sector, que cobreix una superfície de 55.000 metres quadrats, permetrà aturar i solucionar l'estat de degradació d'un espai on durant dècades va prosperar l'antiga Preparación Textil. Tot i que el projecte suposarà un benefici per a l'economia local, no hem d'oblidar que caldria evitar que el centre de la població es vagi esborrant progressivament. La tristesa i el neguit et corprenen quan recordes la vida comercial que existia en alguns carrers on ara només trobem portes closes. No podem permetre que el centre de les nostres poblacions acabi essent un àmbit fantasmal, una cruïlla de carrers perduts.

A l'estiu tota cuca viu | Quan arriba l'agost sembla que tot s'aturi i el temps quedi suspès, però, en rellegir la premsa local, constatem que

la vida segueix. Tot i el protagonisme de les festes majors, continua el batec polític: el ressò del tsunami presidencial a Queralbs, la retirada de la moció de reprovaçió a l'alcalde de Campdevànol, i l'assaig de la V organitzat per l'ANC de Ripoll. Abunden les activitats lúdiques, com el 33è concurs de flors a Camprodon, una vetllada d'observació astronòmica a Matamala i l'execució del contrapàs llarg de Ripoll, 150 anys després. La música esdevé protagonista, amb la interpretació de la *Suite Iberia* a Camprodon, el concert de jazz contemporani del Rai Castells Quintet, la veu de Jordi Galán al Festival de Música i el pas de Txarango per Ribes.

Hi trobem bones noves: El Petit Avet no haurà de tancar les portes el curs vinent, l'hospital accedeix a la xarxa pública d'informació sanitària i es recullen diners per salvar el Casal Camprodoní. Però no manquen les queixes, com la que denuncia el dèficit de cobertura de telefonia mòbil a les zones rurals.

El parèntesi s'ha clos, i amb la tardor recuperem els reptes que necessita la comarca. Per a això, caldrà la participació de tothom, la perseverança davant dels obstacles i molta, molta imaginació.

LA SELVA

joan domènech

La premsa de can Déusiau de Santa Coloma de Farners

| Com una escultura moderna, apareix a la via pública, recuperada després d'uns anys d'estar guardada en els magatzems municipals, l'estructura de fusta d'una premsa de vi que, segons recents excavacions a l'indret on estava —on s'ha localitzat la pedra de lliura que anava collada sota del cargol—, ja existiria al segle XIV. Documentalment, se'n tenien referències des de la segona meitat del segle XVII. Una llinda d'una finestra de can Déusiau, on es trobava (casa que fou enderrocada el 1999), porta, a més, la data de 1635. Per això els colomencs l'han considerada un element emblemàtic que recorda els temps de la Guerra dels Segadors. De moment, restaurada per Marc Valls, sota la direcció del Servei de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, es converteix en una autèntica i valuosa peça de museu a l'aire lliure que, amb el temps, potser caldrà cobrir amb alguna protecció.

>> *La Vall de Camprodon des del Coll d'Ares.*

